

סכסואלים, ובתוכם, בעיקר הלסביות, של ישראל (העולם הזה 1174, 1176). הדוקאים, ממנו נמכרו שתי מהדורות, עודד את המחברת להמשיך ולנסות לכבוש את מקומה בספרות. בהצלע או יומנה של הצלע ה'3, עשה היא מאמץ חרוץ להתגבר על שיבושיסינגון מסוימים שנתגלו ביצירתה, יצרו בומנו רושם של ספר ה' מורכב כולו מקטעים מצורפים זה לזה, ללא הקשר אורגני.

הפעם כותבת ש.ר.ב. יומן, יומנה של אשה, מגיל 18 עד ליום מותה ממחלת הסרטן, כעבור עשרים שנה.

בפרק זמן זה מספיקה חווה, גיבורת ה' רומא, להתחתן, ללדת שלושה ילדים, לבגוד בבעלה עם כחמישה גברים, לתנות אהבים עם כשש נשים לסביות, ליהפך עבד (או שפחה) לסמים המשכרים — ועל הכל: לשנוא את בעלה שינאה עמוקה, אך להיאנס עליו, כימעט ערב ערב, בכל שנות חייהם המשותפים.

גם בספרה השני, לא הצליחה ש.ר.ב. להשתחרר מסגנונה המפוזר. בעלילה כימ' עט ולא ניכרת התפתחות ואף דמותם של גיבורי הספר אינן מגובשות דיין. **יד ימנית על שד.** עם זאת נהנה ה' ספר מעניין מסוים, בדומה לקודמו, כמיס' מן המתאר את החי' הלסביות הישראליות. כותבת ש.ר.ב.:

"יעל ואני נכנסנו למיטות והמשכנו לפט'

בגש תידהר
משודד ועד נשיא

פס ולצחוק, עוד שעה ארוכה. בחמש בבוקר קר שאלה אותי אם אני רוצה לעבור למי' סתה... עברה לשכב לידי והמשכנו לפט' פס... חשתי כמו הכרתה שנים רבות ולא תמהתי על שכה חופשיה אני בדברי עימה. נעים לשוחח עימה, ונעים היה לחוש את ראשה על כתפי ואת ידה שהונחה על בטני. פשוט היה נעים ולא יותר. אך לפתע נזכרתי בבעלי, וירדה עלי עצבות שהשיכה ממני את יעל השוכבת לצדי. ניתקתי מה' זייתי, כאשר חשתי את תנועות ידה על גופי. זה היה מוזר. כימעט קפצתי מן המטה, כי זכרתי את אברהם, שוב, אולם היה זה רק לרגע אחד. ידיה שלה רכות היו ועדינות.

"כשהניחה את כף ידה הימנית על שדי, חשתי כי עוד רגע ויפרוץ לבי החוצה. אבל רק אני עצמי פרצתי מתוך עצמי. נצמדת אליה בגופי ומבוכתי גברה והלכה. ידיה ליטפו את גופי ולהט איום ומוזר עלה בעורקי, בלבלי את מוחי. לפתע צחקתי. היא שאלה מה לי, ולא עלה בדעתי להס' תיר ממנה כי אני מאושרת. או הרכינה את ראשה אלי לנשק את שפתי. ואני שכחתי עולם ומלואו. שכחתי גם אותה וגם אותי. הפכתי אני למחשבה אחת רחבה ובהירה, שצקקה צעוק וחזור בשמחה שגעונית: "מצאתי את אשר חיפשתי כל חיי' כי

היסטוריה

הבלש העברי הראשון

בשרות המודדת (מאת דויד תידהר, הוצאת "ידיים" 450 עמוד) הופיע ללא רעש ופירסומת מיוחדת. דויד תידהר (64) כינס בספר זה, רבי'הכמות והעניין, את מיבוא קורותיו והרפתקאותיו בשרותו של הישוב העברי בארץ, בין השנים 1912 ו-1960.

מאז שנת 1912, בה התגייס המהבר ל' שירותו של הציבור, במסגרת אגודת מכבי, היה תידהר עסוק, כמעט באופן רצוף, בפעילות ציבורית שמטרתה אחת: טובתו של היישוב.

פעילות זו, וקשריו המרובים עם בני הארץ הערביים, עם השליטים התורכים, ו לאחר תחילת המאנוט עם השלטונות, סי' עו לדויד תידהר במאמציו כל השנים. הוא היה בין אלה שהכשילו את מוזימות הכוב' שים הזרים למיניהם, שעה שניסו לפגוע ביישוב, ועזר לכל אדם מבלי לשאול ל' השתייכותו המפלגתית או האידווגיית. חברי אצ"ל ולח"י היו נאמנים עליו בדיוק כמו אנשי ההגנה, ומכל הצדדים זכה בסופו של דבר ליחס חם ולבבי.

רק אנשי המחלקה לעניינים ערביים ב' משרד החוץ לא יכלו להשלים עם עצותיו של האדם, שכל חייו עברו עליו במגע עם בני המרחב. עצותיו אלה, למרות שנמצאו לרוב טובות ומועילות, נדחו.

פרשות סתומות. עבודתו החביבה של דויד תידהר, בה התפרסם ביותר וידוע עד היום הזה, היא — מיקצוע הבלשות. לכן סייעו, לא במעט, חוברות הבלש עליהן התנוססו שמו ותמונתו. חוברות אלה, אשר הוצאו בסיועו ובעידודו, מהחית את אבות ספרות'הכים הבלשית בישראל.

פירסומו כבלש לא בא לתידהר רק הודות פירסומים אלה. עשרות פרשעים, שהובאו למאסר או אף לתלייה עקב פעילותו של מפקח המשטרה, שהפך, מאוחר יותר לבי' לש הפרטי דויד תידהר, מהחיים עדות חות' כת ליכולתו בשטח זה.

רשימת ספריו של תידהר מכילה מספר גדול של יצירות העוסקות בזכרונות מתקור' פות שונות של חייהישוב והכוללות ב' תוכן פרטים רבים ומרחקים השופכים אור נוסף על פרשיות סתומות.

גולת הכותרת של פעילותו הציבורית וה' ספרותית, היא הוצאתה לאור של האנציק' לזפניה לחלוצי היישוב ובנוי, המשמשת מקור כימעט יחיד לאינפורמציה מוסמכת על רבים מבוני ארץ'ישראל החדשה, שלא השאירו אחריהם עדות אחרת בכתב.

מספר תידהר על כך, בספרו החדש: "הרעיון להוצאת האנציקלופדיה עלה על דעתי עוד בימי שירותי במשטרה. ראיתי בכאבי'ב איד' חלוצים, בוני'היישוב מכל ה' חוגים, הולכים לעולמם מבלי להשאיר אחרי' הם כל זכר לפועלם, אף לא תצלום של עצמם. בפרט ניכר הדבר במושבות, שחלור' ציהן מסתלקים והולכים ונשכחים.

בשנת 1946 החלטתי להקדיש את עצמי לאיסוף חומר לשם הוצאת אנציקלופדיה יישובית בת 310 כרכים גדולים, שבה יונצחו שמותיהם של אלפים מבוני היישוב, הן אלה שהלכו לעולמם והן אלה החיים אתנו כיום.

נתתי ערכים שלמים מקיפים וממצים כ' אחד. ביקשתי לעצב דמויות מלאות במידת האפשר, ולא להסתפק בביוגרפיות יבשות... שאפתי להיות חופשי ואובייקטיבי במיפעל זה, ונזמה לי ששאפתי זו נתגשמה."

אופייני לבשרות המולדת יותר מכל הוא, לוח מפתח'האישים והעניינים המכיל את שמות האנשים המוזכרים בספר. שמות אלה מכסים את כל החוגים הישראליים, מבן' צבי, יצחק, נשיא המדינה, ועד אביר'אמי' דדראס, שודר; מקאוקי, מפקד הכנופיות, ועד אבנרי, אורי, בלש פרטי, שעבד ב' נעוריו במשרד החקירות של תידהר.

זהו ספר מעניין שכל הרוצה לקבל מושג נוסף על תולדות היישוב חייב לקרוא בו.

מקור

כזאת היתה חווה

הצנע (מאת ש.ר.ב., הוצאה אלמונית, 1961, 242 עמוד) היא הצלע השנייה בגוף יצירותיה של המחברת הצעירה, רינה בן' מנחם (26). ספרה הראשון, הדוקאים, זכה לפירסום רב, לא כל'כך בשל ערכו ה' ספרותי כמו עקב התאור המפורס, החוזר ונישנה של דרכי'היחס'האבהם של ההומור

טקסטיל
שמפו

תוצרת נקה — המפיצים: חב' נורית בע"מ

לרגל החג תיפסק מכירת הכרטיסים ביום ה' 6/4 בשעות הבוקר המוקדמות.

הופיע גליון מס' 40 של

גפד

הירחון המצויר לבידור והומור בשיא מספר הקריקטורות

דו"ח מיוחד: לעומת הגויים אנו עושים הרבה פחות מעשים מגונים

כל המדורים הקבועים

64 עמודים • 60 אגורה

להשיג בכל דוכני המכירה

תחביב לשעות הפנאי - ורווח בצידו:

קרמיקה

נפתח קורס חדש בימים שני וחמישי בין 7 ל-10 בערב

תל-אביב, דיונוף 193, ליד קולנוע "ארמון דוד"

ת"א שדר' מסריק 19
אלבולס 62 19 13 12

קולנוע
חדיש
בחיה

קולנוע "רון", המוקם במרכז הדרי'הכרמל בחיפה, והנמצא ב' בעלות חברת "שלוש הפינות", יכול כל' כ-1000 מקומות ויהיה ה' קולנוע הראשון בארץ שכבר ב' תהליך בנייתו יותאם באופן מיוחד להצגת סרטים בכל הגדלים: טור-אייאו (70 מ"מ), סרטים עם ארבעה פסי קול מגנטיים, סינ' מסקופ ומסך רחב וכן השיטות האחרונות הנהוגות בבתי הקולנוע החדשים בעולם.

קולנוע "רון" שמהנדס בנייתו הוא הר'ר מסלובטי ושינוהל על-ידי מר חיים אשל, הוא חלק מ' הפסג' המסחרי הגדול ביותר ב' חיפה שמתחתיו הולך ונבנה מגרש חגיפה תת-קרקעי לשבעים מכוניות וממנו כניסה ישירה לכניסה הראשית של הקולנוע.